

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **N. B.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 11. 2020, č. j. 18 Az 26/2020 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ladislava Barty **se u r č u j í** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020, č. j. OAM-207/ZA-ZA11-ZA20-2020. Uvedeným rozhodnutím žalovaný opakovanou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

[2] Stěžovatel poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 12. 4. 2018. Jako hlavní důvod žádosti uvedl, že čelil výhrůzkám a fyzickému napadení ze strany jeho souseda, podnikatele Z. B., který se jej snažil přimět, aby mu pod cenou prodal své pozemky. Rozhodnutím ze dne 26. 10. 2018, č. j. OAM-328/ZA-ZA11-ZA08-2018, žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, §13, § 14, §14a ani § 14b zákona o azylu. Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 12. 2019, č. j. 43 Az 35/2018 – 43, proti němuž stěžovatel nepodal kasační stížnost.

[3] Dne 3. 3. 2020 podal stěžovatel opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K té dne 10. 3. 2020 sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů, jaké uvedl v předchozím řízení. V zemi původu měl problémy kvůli pozemkům, které od něj chtěl koupit Z. B. Aby si vymohl prodej pozemků, vyhrožoval stěžovateli uvězněním a došlo mezi nimi rovněž k fyzické potyčce. V případě návratu do vlasti se stěžovatel obává dalších výhrůžek

a pronásledování ze strany pana B. Dne 15. 5. 2020 byl stěžovatel seznámen s podklady rozhodnutí; při této příležitosti uvedl, že by chtěl požádat, aby mohl v České republice zůstat do 25. 8. 2020, kdy se s ním měl v Gruzii znovu „konat soud“, který měl být pro něj rozhodující. Poté měl dle svého vyjádření sám požádat o návrat domů.

[4] Žalovaný vyhodnotil tuto opakovanou žádost jako nepřijatelnou. Při jejím posouzení přitom vyšel kromě samotné žádosti a výpovědi stěžovatele rovněž ze spisového materiálu k předchozí žádosti stěžovatele a dále z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4. 4. 2019, č. j. 104648-8/2019-LPTP. Stěžovatel v opakované žádosti uvedl shodný důvod svého odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit, jaký uvedl v případě své první žádosti, tedy obavu z jednání podnikatele B. Uvedeným důvodem žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany i jeho situací v případě jeho návratu do země původu se žalovaný podrobně zabýval již v předchozím správním řízení. I přes přání stěžovatele zůstat v České republice do 25. 8. 2020, kdy s ním měl údajně ve vlasti proběhnout soud, tedy žalovaný setrval na závěru, že tvrzené obavy stěžovatele nezakládají nárok na udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Dále žalovaný konstatoval, že v zemi původu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy by svědčila o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona, ani že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Česká republika naopak dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v relevantním znění, považuje v současnosti Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opakované posouzení jeho žádosti, a že podle žalovaného dle zmiňovaných informací o zemi původu nedošlo v Gruzii od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost stěžovatele, k žádné změně, která by mohla takovou novou skutečnost představovat, shledal žalovaný opakovanou žádost nepřijatelnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o ní proto v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

[5] Proti uvedenému rozhodnutí brojil stěžovatel žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud ve shora uvedeném rozsudku konstatoval, že z údajů, které stěžovatel poskytl k předmětné žádosti dne 10. 3. 2020, vyplývá, že její důvody jsou stejné jako v případě první žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Teprve až dne 15. 5. 2020 při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí stěžovatel požádal o to, aby mohl v České republice zůstat do 25. 8. 2020, kdy s ním měl v Gruzii proběhnout soud, který pro něj měl být rozhodující, a dodal, že poté sám požádá o návrat domů. Stěžovatel však k této skutečnosti neuvedl nic bližšího, žalovaný tedy neměl důvod se touto informací zabývat či ji posuzovat jako onu „novou skutečnost“, která by mohla být důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Stěžovatel ani v žalobě ani v jejím doplnění nijak nespécifikoval, o čem mělo být ono soudní jednání ani z jakých důvodů se kvůli němu cítí ohrožen. Žalovaný se dle krajského soudu dostatečně zabýval tím, zda v Gruzii nedošlo k podstatným změnám okolností odůvodňujících podání nové žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud se s posouzením žalovaného ztotožnil a dodal, že na něm nic nemohou změnit ani stěžovatelem poukazované dílčí nedostatky ve fungování politického systému a dodržování lidských práv v této zemi, jejichž úroveň je pochopitelně nižší než ve vyspělých demokratických zemích, a že stěžovatel v žalobě nenamítal žádné konkrétní změny týkající se politické a bezpečnostní situace země původu od doby vydání rozhodnutí o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud tedy neshledal námítky stěžovatele důvodnými, a žalobu proto zamítl.

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu dne 20. 11. 2020 kasační stížností spojenou s návrhem na přiznání jejího odkladného účinku. Stěžovatel uvádí, že předmětná kasační stížnost

pokračování

je přijatelná, neboť krajský soud ani žalovaný se nezabývali tím, zda v zemi původu stěžovatele došlo ke změně okolností, která by mohla mít vliv na posouzení jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a rovněž nevěnovali dostatečnou pozornost nově uváděné skutečnosti, kterou stěžovatel ve své žádosti uplatnil. Tato pochybení jsou přitom dle stěžovatele natolik závažná, že mohou mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[7] Krajský soud se dle stěžovatele dostatečně nezabýval okolnostmi svědčícími v jeho prospěch a dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť si neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu. Stěžovatel uvedl, že opakovanou žádost podává proto, že se obává konkrétně výhrůžek ze strany podnikatele Z. B., který je kryt i zkorumpovaným soudem. Právě tento soud má rozhodovat v případě stěžovatele a jeho výsledku se stěžovatel obává, jelikož by ho mohl ohrozit. Stěžovatel podal předchozí žádost před více než dvěma lety. Od té doby bezpečnostní situace v zemi původu nepochybně zaznamenala určitý průběh, který mohl prohloubit obavy stěžovatele, a to i v souvislosti s pandemií viru COVID-19. Dále stěžovatel uvedl, že v gruzínských prezidentských volbách v roce 2018 a v parlamentních volbách v roce 2016 zvítězila koalice s názvem Gruzínský sen, která je u moci již od roku 2012. V tamní politice se však projevuje významná polarizace a vývoj v roce 2019 vyvolal určité obavy, zejména pokud jde o nezávislost soudnictví a svobodu sdělovacích prostředků. Stěžovatel rovněž poukázal na vlnu protivládních protestů, které v zemi původu propukly v červnu 2019 a požadovaly předčasné volby a reformu volebního systému, a na situaci v Jižní Osetii a Abcházii. Vzhledem k tomu, že si krajský soud ani žalovaný neobstarali dostatek informací o zemi původu, nedostáli dle stěžovatele požadavkům formulovaným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[8] Žalovaný a krajský soud dle stěžovatele pochybili, když neodůvodnili závěr, podle něhož nedošlo k relevantní změně situace v zemi původu, ani neuvedli, jaké podklady o tom vypovídají, neboť se omezili pouze na uvedení zpráv o zemi původu, aniž by specifikovali, co konkrétně tyto zprávy ve vztahu ke stěžovateli uvádějí, jak se jej dotýkají či mohou dotknout. Žalovaný se rovněž vůbec nevěnoval eventuálním změnám v osobní situaci stěžovatele a dostatečně nevypořádal otázku relevance a oprávněnosti nově uváděných skutečností. Stěžovatel má tedy rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že se s ním krajský soud ztotožnil, nemůže obstát ani napadený rozsudek. Krajský soud se rovněž nevypořádal s námitkou nezákonnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu porušení základních ustanovení správního řádu. Stěžovatel tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah správního spisu, své rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Zopakoval, že se v posuzované věci jedná o druhou žádost téhož stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, přičemž stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost a v zemi původu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost stěžovatele, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o opakované žádosti proto bylo zastaveno. Žalovaný má za to, že rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a napadený rozsudek krajského soudu je dle žalovaného srozumitelný a rádně odůvodněný. Na základě toho žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, příp. aby ji jako nedůvodnou zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou,

nebot' stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud se dále ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázky uplatnění nových skutečností v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a posuzování eventuální změny poměrů v zemi původu v řízení o takové žádosti. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] Žalovaný u opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[15] Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.

[16] Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[17] Opakovanými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval již v mnoha svých rozhodnutích, stěžejní je především stěžovatelem zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, podle něhož „*přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění*

pokračování

pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

[18] V nedávném usnesení ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020 - 37, Nejvyšší správní soud k institutu opakované žádosti dále konstatoval:

„Koncept opakovaných žádostí zná právní úprava již poměrně dlouho, přičemž konsekventně vychází z toho, že je třeba, aby v daném případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“.

[19] V posuzovaném případě již jednou pravomocně rozhodnuto bylo s tím, že mezinárodní ochrana nebyla stěžovateli udělena. Prostým porovnáním první a druhé (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu lze přitom dospět k jednoznačnému závěru, že stěžovatel staví své důvody v zásadě na tomtéž – a sice na obavách z výhružek a pronásledování ze strany pana B., který se na stěžovateli dle jeho tvrzení domáhá prodeje jeho pozemků. Není proto důvod nesetrvat u rozhodnutého a podrobovat uvedené důvody znovu věcnému posouzení. Skutečnost, že stěžovatel při seznámení s podklady rozhodnutí zmínil, že se s ním dne 25. 8. 2020 mělo v Gruzii konat jakési soudní řízení (až z pozdějších podání stěžovatele vyplynulo, že se patrně mělo týkat právě jeho sporů s výše jmenovaným podnikatelem), sama o sobě na věci nic nemění, neboť jde o tvrzení zcela nekonkrétní. Nebylo zřejmé, v jakém směru toto řízení mělo pro stěžovatele představovat hrozbu, ani že se jedná o novou skutečnost, kterou stěžovatel nemohl uplatnit v řízení o své první žádosti.

[20] Pokud jde o posouzení, zda v zemi původu nedošlo ke změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, jež by svědčila o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona, popřípadě že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, je třeba zdůraznit, že stěžovatel sám žádnou takovou změnu ve správním řízení ani nenaznačil, naopak výslovně uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podává ze stejných důvodů, z jakých ji podal poprvé, žalovanému tedy nelze vytýkat, že se vývojem situace v zemi původu zabýval pouze v obecné rovině. I přesto se ovšem shromážděné informace o zemi původu (Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4. 4. 2019, č. j. 104648-8/2019-LP TP) skutečně jeví jako příliš stručné a navíc (vzhledem k tomu, že vypovídají o situaci v zemi původu v dubnu 2019, tedy zhruba po půl roce od rozhodnutí žalovaného o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a více než rok před vydáním nyní posuzovaného rozhodnutí o druhé stěžovatelově žádosti) málo aktuální pro závěr, že v zemi

původu nedošlo v období mezi rozhodováním žalovaného o první a druhé žádosti stěžovatele k žádné významné, azylově relevantní změně poměrů, nicméně Nejvyšší správní soud má za to, že uvedené pochybení žalovaného nemělo v tomto případě dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele ani nezakládá jiný důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti.

[21] Nejvyšší správní soud totiž poukazuje na to, že ačkoliv stěžovatel namítá nedostatečné posouzení vývoje situace v zemi jeho původu, sám ani v průběhu řízení před soudem nezřejmil, jaké změny by dle jeho názoru měly být zohledněny a proč. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel v žalobě uvedl, že v zemi původu mají veliký vliv na politiku oligarchové, dochází tam k narušování nezávislosti a nestrannosti soudů a tamní úřady dostatečně nezaručují dodržování některých základních práv a svobod, a v kasační stížnosti pak stručně shrnul vývoj politické situace Gruzii, zmínil s ní související protesty, situaci v Jižní Osetii a Abcházii a pandemii COVID-19. Vzhledem k tomu, že se v posuzovaném případě jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, je třeba upozornit na to, že se žalovaný posouzením situace v zemi původu zabýval již v řízení o první žádosti stěžovatele. Relevantní jsou tedy, jak je uvedeno výše, toliko nové skutečnosti, které nemohly být zohledněny v řízení o předchozí žádosti stěžovatele. Z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by bezpečnostní a politická situace v zemi doznala v mezích nějakých zásadních změn, naopak uvádí, že poslední volby opět vyhrálo politické uskupení, které je u moci již od r. 2012. Rovněž situaci v Jižní Osetii a Abcházii stěžovatel pouze zmiňuje, aniž by naznačil jakoukoliv změnu – navíc lze dodat, že stěžovatel před odjezdem pobýval v okrese Signagi, který neleží v žádném z uvedených regionů, nýbrž v Kachetii. Není ani zřejmé, jakou relevanci by z hlediska azylového příběhu stěžovatele měla mít pandemie nemoci COVID-19. Tvrzení stěžovatele jsou naprosto obecná, z jeho podání přitom není zřejmé, jaký dopad by na něj jím uváděné skutečnosti měly mít v případě jeho návratu do země původu.

[22] Pokud jde o námitku stěžovatele, podle níž se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou nezákonnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu porušení základních ustanovení správního řádu, je třeba konstatovat, že takovou námitku žaloba neobsahuje, krajský soud se s ní tedy vypořádat nemohl.

[23] Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu dotčených ustanovení podaného v související judikatuře. Otázky nastolené v kasační stížnosti nejsou judikaturou řešeny rozdílně, nebylo třeba učinit judikaturní odklon a nebylo ani shledáno zásadní pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[24] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

[25] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

[26] V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, kterého stěžovateli ustanovil již krajský soud (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3400 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu